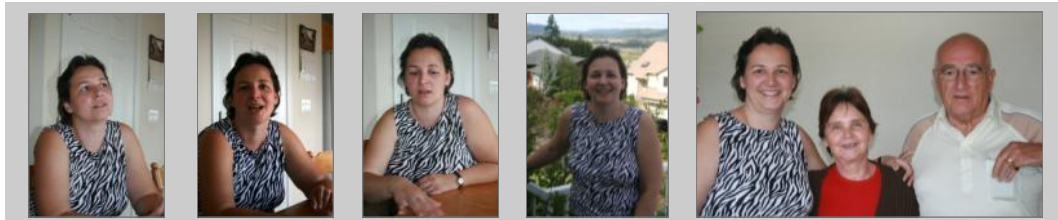

Portré

Zaborski Borbála

Bori. Béres Borbála. Zaborszki Andrásné. A fényképekről, amit róla készítettem, egy szerény, kedvesen mosolygó, meleg, nagy, barnaszemű 42 éves asszony néz rám. Visszaemlékszem a csengő, szoprán hangjára, a magyar misék alkalmával előadott, csodaszép Ave Máriájára, a március 15-i vagy októberi ünnepségeken énekelt népdalaira.

Lenyűgöző hangja és bájos személyisége ragadhatta meg a fiatal, 5 évvel idősebb, Amerikában született magyar mérnök, Zaborski András figyelmét is, mert 1997-ben megkérte a Bori kezét, aki Magyarországról volt itt Bellinghamben zenét, illetve éneklést tanulni a Western Washington-i egyetemen.

Bori akkor már komoly zenei képzettséggel bírt. Az elemi iskolát Budapesten egy zenei általánosban végezte, harmadikos korában zongorázni kezdett, tíz évesen felvették a Magyar Állami Operaház gyermekkórusába, és jóformán minden héten fellépett különféle operaelőadásokon, hétközben pedig kétszer próbákra járt. Középiszkolásként magán énektanára volt, majd a gimnáziumi érettségi után felvették a Bartók Béla Zenei Konzervatóriumba. 26 éves korában, felvették a Liszt Ferenc Zeneművészeti Akadémiára. Itt három évet be is fejezett, egy év hiányzott csak a zenetanári diplomájához, mikor alkalom kínálkozott arra, hogy Kenesei László kórusával turnézni jöhessen Amerikába. A papa, aki mindig támogatta Bori tehetségének fejlesztését, most is kifizette az amerikai út repülőjegyét. A kapcsolat Térei Mária karmester, bellinghami egyetemi tanárnő révén alakult ki.

Bellingham olyan jó benyomást tett Borira, hogy Bori még az év szeptemberében diákvizummal visszajött Amerikába, és beiratkozott a bellinghami egyetemre. A fiatal énekes leány saját, illetve családja költségén és áldozatával töltött itt egy évet, miközben Collegium Musicum és Musical Theater tanfolyamokra járt. Charles Peterson személyében kiváló énektanárra is talált. A következő tanévre András, aki egy koncert alkalmával ismerte meg Borit,

babysitting munkát talált számára, így Bori folytathatta a tanulmányait.

Boriról talán első emlékem az esküvőjük napjáról, 1997 áprilisából van. Fűrész Lucy szervezésében a Mercer Island-i Community Centerben volt egy kis fogadás a fiatal pár ünneplésére a templomi esküvő után. Bori ma is hálával emlékszik vissza Lucyra és a többi magyarra, akik segítettek ezt az eseményt megszervezni és lebonyolítani.

Kettőjük közül Andrászt ismertem meg először, tanítványom volt fiatalemberként, mikor magyart is tanítottam felnőtteknek. Jóképű, mindig végtelenül udvarias, tiszteletteljes tanítvány volt, egyszer palacsintát is sütött az egész „osztálynak”, amolyan magyar gasztronómiai élmény kialakításául.

Andrásban kimeríthetetlen tanulásvágy és tudniakarás van. A magyar nyelv mellett tanult már repülőgép mechanikuságot, méhészetet, vasmunkásságot, lópatkolást, bútorkészítést, népi táncot, megszerezte a tanári diplomát is, jelenleg a borászat csinját-bínját akarja elsajátítani, egy szőlőskert kialakításával együtt!

Az esküvő után a fiatal pár András picit, 80 nm-es házába költözött be, itt született meg három év múlva fiúk, Ádám, és két évvel később kisleányuk, Lili is. Egy ideig nehéz idők jártak a fiatal családra: András 2002-ben 16 éves munkaviszony után elveszítette állását a Boeingnél a 9/11 eseményeiből kifolyólag. Bori egy héttel később tudta meg, hogy terhes a második gyerekkel. Ekkor döntött András úgy, hogy tanár lesz, és bár 6 hónappal később visszahívták a Boeinghez, ő már nem akart visszamenni. Megszerezte a tanári diplomát, de a tanárság a kezdő tanári fizetés miatt mégsem vált be. Így aztán mégis visszament a Boeinghez.

Míg András újabb és újabb szakmát sajátít el mérnöki munkája mellett, Bori teljes idejét és energiáját a családnak és gyerekeknek áldozza. A család közben két és fél éve egy tágas, szép, új otthonba költözött az Ortig falucska melletti, dombon fekvő, zárt kapus lakótelepen. „Szeretek

itt”, mondta a Bori, „csak sajnós nagyon messze vagyunk a várostól meg a magyar összejövetelektől. Ez egy nagyon barátságos kis közösség. Az iskola is nagyon jó és a templomban is mindenki mindenkit ismer, mint egy kis faluban. Szép a kilátás, sok fa van, a házak nem olyanok, mint a sorházak, és a telep mindössze 35-36 házból áll. Jó a levegő, meg a víz is, saját víztornya van a telepnek, és kútból jön a víz, nem a faluból.”

Most, hogy a gyerekek iperednek, és az egész napot az iskolában töltik, Bori gondolatai visszaszállnak a megszakadt zenei karrierjére. „Hiányzik az éneklés, mert úgy szerettem azt gyerekkoromban”, mondta, és kiérződött a rejtett vágyakozás a hangjából. „Szeretnék áprilisban a tacomai operánál próbaéneklésre menni. 1996 nyarán már felvételiztem, de akkor csak a kórusba akartak felvenni. A Jancsi és Juliska volt éppen a műsoron, és abban nem volt nekem való szerep... Most az operakórusba is szívesen beállok. Valahol el kell kezdeni, aztán ha már lesznek ismerősök, remélem, hogy szólószerep is jut. Ha énekelhetek színpadon, már az is jó nekem, úgy szerettem, mikor a gyerekkórusban voltam.” Bori meg is kezdte az áriák gyakorlást otthon. Közben a templomban jut alkalom az éneklésre, szóló szereplésre is. Nagyon dícséri a kántorkajakat és a kedves, vidám kórustársakat.

Befejezésül megkérdeztem, hogy „mit szeretnél még a magyar közösségnek megemlíteni?” „Beírhatnád”, volt a meglepő válasz, „hogyan szívesen énekelnék.” Megígértem, hogy ezt az üzenetet átadom, hát itt van.

Milyen frissítő azt hallani, hogy valaki a közösségünkben felajánlja a tehetségét, hosszú évek alatt szerzett művészi képzettségét! A Bori tehetségét azonban a magyar közösségen kívül is kellene elősegíteni, fejleszteni. A felelősség ezért egyrészt Bori eltökéltségére esik, másrészt pedig szüksége lesz házastársára, András segítségére ebben. Addig is sok sikert az operai felvételihez!

- © Horváth-Boros Márta